

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0537 van 19 december 2012
in de zaak 1011/0324/A/4/0450

In zake:

1. de **gemeente KAPELLE-OP-DEN-BOS**, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen
2. het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente KAPELLE-OP-DEN-BOS**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Cies GYSEN
kantoor houdende te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 16-18
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Stijn BUTENAERTS
kantoor houdende te 1080 Brussel, Leopold II laan 180
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 10 december 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant van 9 november 2010 waarbij aan INFRABEL een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het vernieuwen van de onderbrugging '■■■■' en voor het afschaffen van de onderbruggingen '■■■■' en '■■■■' mits de aanleg van ontsluitingswegenis langsheen de spoorlijn 53 Dendermonde-Mechelen tussen de '■■■■' en de '■■■■'.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te ■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 10 oktober 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Julie LAUWERS die loco advocaat Cies GYSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en advocaat Valery SCHALENBORG die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 8 juli 2010 (datum van de verklaring van volledigheid) dient INFRABEL (hierna: de aanvrager) bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het vernieuwen van de onderbrugging [REDACTED] en voor het afschaffen van de onderbruggingen [REDACTED] en [REDACTED] mits de aanleg van ontsluitingswegen langsheen spoorlijn 53 Dendermonde-Mechelen tussen de [REDACTED] en de [REDACTED]”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, deels gelegen in een zone voor hoofdverkeersvoorzieningen – bestaande spoorwegen, deels in agrarisch gebied, deels in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen en deels in een woongebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 9 augustus 2010 tot 9 september 2010, worden 7 bezwaarschriften ingediend.

De gewestelijke erfgoedambtenaar brengt op 15 juli 2010 een gunstig advies uit.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling brengt op 27 juli 2010 een deels gunstig, deels ongunstig (voor de voorgestelde ontsluitingsweg) advies uit.

De provincie Vlaams-Brabant, Dienst Waterlopen brengt op 27 juli 2010 een voorwaardelijk gunstig advies.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 13 augustus 2010 een gunstig advies uit.

De tweede verzoekende partij verleent op 27 september 2010 het volgende gunstig advies:

“ ...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

-functionele inpasbaarheid

De werken zijn van openbaar nut

-mobiliteitsimpact

Het project heeft een gunstige invloed op de mobiliteit ten opzichte van de bestaande toestand. Fietzers en landbouwvoertuigen kunnen de drukke [REDACTED] vermijden. Het project vormt een belangrijke schakel in het bovenlokaal functioneel fietsroutenetwerk van Vlaams-Brabant.

-schaal

Niet van toepassing

-ruimtegebruik en bouwdichtheid

Blijft ongewijzigd

-visueel-vormelijke elementen

Niet van toepassing

-cultuurhistorische elementen

Niet van toepassing

-het bodemreliëf

Er zijn geringe wijzigingen aan de spoorwegbermen

-hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen

De aanleg van een ontsluitingsweg voor fietsers biedt een veilige alternatieve verbinding tussen Kapelle-op-den-Bos, Ramsdonk en Londerzeel. Het verwijderen van de metalen bruggen zal een gunstig effect hebben op de geluidsoverlast veroorzaakt door het treinverkeer. Landbouwvoertuigen kunnen de bewoning ten noorden van de spoorwegberm vermijden om de velden te bereiken. Dit alles resulteert in een betere woonkwaliteit.

Regelmatig gebruik door zwakke weggebruikers van de drie tunnels is niet aangetoond. Het openhouden van de tunnel aan de [REDACTED] biedt een aanvaardbaar alternatief. Het voorstel is stedenbouwkundig aanvaardbaar en brengt de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang.

Algemene conclusie

Er kan een gunstig advies verleend worden.

...”

De verwerende partij beslist op 9 november 2010 een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De voorgestelde aanleg van de langsweg heeft een ernstige invloed op de agrarische structuur. Het betreft immers een traject met een lengte van ca. 1,5 km met een maximale breedte van 10m. De inname van een aanzienlijk deel herbevestigd agrarisch gebied kan niet worden verantwoord gelet de ontworpen wegenis onvoldoende ten dienste staat voor de ontsluiting van de landbouwpercelen. De nieuwe weg beschikt immers over een te beperkte breedte van de rijbaan voor modern landbouwaltaam. De nieuwe weg kan dus niet beschouwd worden als in overeenstemming met het stedenbouwkundig voorschrift voor agrarisch gebied. Uit de aanvraag blijkt ook niet dat deze nieuwe weg een openbaar karakter heeft, zodat niet kan worden opgemaakt of deze werken van algemeen belang kunnen worden beschouwd. Het dossier bevat ook geen gegevens waaruit blijkt dat de nieuwe langsweg vanuit mobiliteitsoogpunt noodzakelijk is en hoe deze zich inpast in het mobiliteitsplan van de gemeente.

Het KB van 1 mei 2006 waarbij de onmiddellijke inbezitneming van de percelen nodig voor de aanleg van een langsweg die de afschaffing van twee onderbruggingen en de vervanging van een onderbrugging door een koker voor voetgangers en fietsers te Kapelle-op-den-Bos van algemeen nut wordt verklaard, heeft enkel betrekking op de inbezitneming van de percelen voor de aanleg van de nieuwe langsweg. Dit KB heeft echter geen betrekking op de afschaffing van de onderbruggingen "■■■■" en "■■■■", zodat deze afschaffing en de daaraan verbonden onderbreking van de 2 bestaande buurtwegen niet als algemeen nut worden beschouwd.

Er is ook geen procedure gekend waarbij de gedeeltelijke afschaffing of herlegging van deze buurtwegen goedgekeurd werd.

*Uit bovenstaande motivering blijkt dat het gevraagde niet in overeenstemming is met de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, het ruimtegebruik, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen.
...*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd met een aangetekende brief van 9 november 2010 betekend aan de verzoekende partijen. Het door de verzoekende partijen ingestelde beroep, bij aangetekende brief van 10 december 2010, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partijen

1.

Artikel 4.8.16, § 1, eerste lid VCRO luidde ten tijde van het instellen van het beroep als volgt:

“De beroepen bij de Raad kunnen door volgende belanghebbenden worden ingesteld :

1° de aanvrager van de vergunning of van het as-buittest, respectievelijk de persoon die beschikt over zakelijke of persoonlijke rechten ten aanzien van een constructie die het voorwerp uitmaakt van een registratiebeslissing, of die deze constructie feitelijk gebruikt;

2° de bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorganen;

3° elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing;

4° procesbekwame verenigingen die optreden namens een groep wiens collectieve belangen door de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing zijn bedreigd of geschaad, voor zover zij beschikken over een duurzame en effectieve werking overeenkomstig de statuten;

5° de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, voor wat betreft vergunningen afgegeven binnen de reguliere procedure, behoudens in de gevallen, vermeld in artikel 4.7.19, § 1, derde lid;

6° de bij het dossier betrokken adviserende instanties aangewezen krachtens artikel 4.7.16, § 1, eerste lid, respectievelijk artikel 4.7.26, § 4, 2°, op voorwaarde dat zij tijdig advies hebben verstrekt of ten onrechte niet om advies werden verzocht.”

2.

De eerste verzoekende partij stelt dat de realisatie van het aangevraagde kadert in haar gemeentelijk beleid, hetgeen zou blijken uit haar overeenkomst met de NMBS die ze heeft goedgekeurd op 13 februari 2002 en uit het feit dat ze bouwheer is van de geviseerde wegeniswerken. Ze stelt dat ze een “apert nadeel” ondergaat doordat de gemeentelijke verkeersinfrastructuur niet vernieuwd wordt terwijl de aanvrager daarvoor de volledige kosten zou dragen.

De eerste verzoekende partij overtuigt in haar betoog dat ze hinder en nadelen kan ondervinden ten gevolge van de bestreden beslissing en toont derhalve aan dat zij als een belanghebbende kan beschouwd worden in de zin van artikel 4.8.16, § 1 VCRO, zoals het gold ten tijde van het instellen van het beroep bij de Raad.

3.

De tweede verzoekende partij is een bij het dossier betrokken adviserende instantie aangewezen krachtens artikel 4.7.26, § 4, 2° VCRO. Het wordt niet betwist dat het college tijdig advies heeft verleend tijdens de bijzondere vergunningsprocedure.

De tweede verzoekende partij beschikt derhalve over het vereiste belang om beroep in te stellen op grond artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 6° VCRO, zoals het gold ten tijde van het instellen van het beroep.

4.

De verzoekende partijen leggen een uittreksel voor uit de notulen van het college van burgemeester en schepenen van 15 november 2010. Uit dit document blijkt dat de “gemeente” een beroep bij de Raad wenst in te stellen tegen de bestreden beslissing “gelet op artikel 193 van het gemeentedecreet” en “gelet op het door ons geapprecieerd gemeentelijk belang”.

De verzoekende partijen leggen geen beslissing voor om in rechte te treden van de tweede verzoekende partij.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in hoofde van de tweede verzoekende partij. De vordering tot vernietiging wordt hierna derhalve enkele onderzocht voor zover ze is ingesteld door de eerste verzoekende partij.

C. Ontvankelijkheid wat betreft de optreden van de gewestelijke stedenbouwkundig ambtenaar

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij werpt in haar wederantwoordnota op:

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Een rechtsvordering is maar toelaatbaar voorzover de eiser rechtspersoonlijkheid heeft, behalve wanneer de wetgever zelf aan deze eiser, hoewel hij geen rechtspersoonlijkheid

heeft, toch de mogelijkheid heeft gegeven om in rechte op te treden (Gent, 31 oktober 2002, T.R.O.S. 2004, 37, noot W. RASSACHAERT).

Er kunnen weliswaar ook rechtsvorderingen bestaan zonder eigen recht, maar dit veronderstelt evenwel een bijzondere wettelijke bepaling die de publieke actor de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang geeft om in rechte op te treden binnen de grenzen van de wet en zoals de wet voorschrijft (P. VANSANT, o.c., 213 met verwijzing naar concl. Adv. Gen. KRINGS bij Cass. 25 oktober 1985, R.W. 1985-86, 2417).

Verzoekende partij stelt vast dat geen enkele wettelijke bepaling de Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar de bevoegdheid toekent om tussen te komen in onderhavig geding (anders dan artikel 4.8.16 §1 VCRO dat hem een recht verleent om een geding aanhangig te maken).

Verzoekende partijen verwijzen tevens naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de verwerende partij in een procedure tot schorsing of nietigverklaring steeds een rechtspersoon is (R.v.St., Vanitsem, nr. 2.452, 13 mei 1953; R.v.St., Botulu, nr. 149.208, 21 september 2005; R.v.St., Vanlook, nr. 153.126), met name deze wier orgaan de bestreden beslissing heeft genomen (R.v.St., nv Ondernemingen Jan De Num en nv Envisan, nr. 70.402, 17 december 1997).

De ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen als orgaan van de overheid, en meer algemeen, de steller van de bestreden handeling die in zulke hoedanigheid is opgetreden, zijn dan ook geen verwerende partij in het tegen die akte ingestelde annulatieberoep (R.v.St., Molle, nr. 5.295, 27 juli 1956; R.v.St., Arbaoui, nr. 8698, 29 juni 1961; R.v.St., Sobelair, nr. 96.736, 20 juni 2001; R.v.St., De Paep, nr. 124.411, 20 oktober 2003).

De tussenkomst van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar in welkdanige hoedanigheid dan ook in onderhavig geding is onontvankelijk en diens antwoordnota dient uit de procedure geweerd.

...”

Beoordeling door de Raad

De bestreden beslissing werd genomen door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant.

De decreetgever heeft in artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 5°, zoals het gold op het ogenblik van het instellen van het beroep, de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar aangeduid als “belanghebbende” om beroep in te stellen bij de Raad. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar beschikt derhalve over een door de decreetgever erkend belang en procesbevoegdheid om een beroep bij de Raad in te stellen.

Het voorgaande impliceert dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar als verzoeker en verweerder kan optreden bij de Raad.

De exceptie kan niet aangenomen worden.

D. Ontvankelijkheid wat betreft de aanduiding van de verwerende partij

Standpunt van de partijen

De verwerende partij werpt op:

“ ...

Conform artikel 4.8.16, §3, 2de lid, 2° VCRO dient een verzoekschrift dat bij Uw Raad wordt ingediend de naam en het adres van de verwerende partij te bevatten.

In casu hebben verzoekende partijen het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, voor wie optreedt de Vlaamse Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, aangeduid als tegenpartij met adres te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19.

Nochtans gaat de bestreden beslissing d.d. 9 november 2010 uit van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar, met adres te 3000 Leuven, Diestsepoort 6, bus 91. Verzoekende partijen konden hiervan niet onwetend zijn aangezien zij per aangetekend schrijven van diezelfde datum in kennis werden gesteld van de bestreden beslissing.

Het verzoekschrift van verzoekende partijen bevat derhalve een verkeerde aanduiding van zowel de verwerende partij zelf als van haar adresgegevens, waardoor het artikel 4.8.16, §3, 2de lid, 2° VCRO schendt.

...”

De verzoekende partij repliceert:

“ ...

Verzoekende partij heeft in zijn verzoekschrift inderdaad het Vlaamse Gewest weerhouden als tegenpartij.

Dit is evident omdat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar niet over de vereiste rechtspersoonlijkheid beschikt noch een bijzondere wettelijke bepaling hem de vereiste hoedanigheid en het vereiste belang geeft om in rechte op te treden (concl. Adv. Gen. KRINGS bij Cass. 25 oktober 1985, R.W. 1985-86, 2417).

Verzoekende partijen verwijzen tevens naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de verwerende partij in een procedure tot schorsing of nietigverklaring steeds een rechtspersoon is ...

Verzoekende partijen kunnen tevens verwijzen naar de door Uw Raad voor Vergunningsbetwistingen opgeworpen ambsthalve exceptie in de zaak 2009/0016/A/2/0007 (RvV, nr. A/2010/0003 van 6 april 2010).

...

Verzoekende partij heeft dan ook volkomen terecht het Vlaamse Gewest weerhouden als verwerende partij in onderhavig geding.

2.- Louter ondergeschikt wijzen verzoekende partijen erop dat uit artikel 4.8.16 §3 VCRO juncto artikel 4.8.17 §2 VCRO geenzins volgt dat enige vergissing met betrekking tot de juistheid van de aanduiding van de verwerende partij leidt tot de nietigheid van de vordering.

De Raad van State heeft aangaande artikel 2 §1, 4 van het algemeen procedurereglement op de Raad van State -dat evenmin in enige nietigheidssactie voorziet- meermaals geoordeeld dat vergissingen of zelfs het volledig onvermeld laten van de aanwijzing van de verwerende partij niet tot de onontvankelijkheid van het beroep leiden (R.v.St., Dubois, nr. 3111, 31 maart 1950; R.v.St., Schoenmaeckers, nr. 160.527, 26 juni 2006).

Dit volgt ook uit het louter feit dat Uw Raad, net zoals de Raad van State, beschikt over een inquisitoriale bevoegdheid, ook wat de aanduiding van de verwerende partij betreft, zodat Uw Raad de verwerende partij aanduidt. (RvV nr. S/2011/0024, 30 maart 2011).

3.- Tenslotte moet er op gewezen worden dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar tijdig verweer heeft kunnen voeren zodat zijn belangen noch de rechten van verdediging geschaad zijn en er van enige nietigheid of onontvankelijkheid geen sprake kan zijn (R.v.St., La Routière, nr. 3.867, 3 december 1954; R.v.St., bvba Jean-Louis Humblet, nr. 77.501, 9 december 1998).

De exceptie dient dan ook verworpen.

...

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij heeft voldoende duidelijk het voorwerp van haar vordering aangeduid, met name de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 9 november 2010 waarbij aan INFRABEL een stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het vernieuwen van de onderbrugging '■■■■' en voor het afschaffen van de onderbruggingen '■■■■' en '■■■■' mits de aanleg van ontsluitingswegenis langsheen de spoorlijn 53 Dendermonde-Mechelen tussen de '■■■■' en de '■■■■'.

Uit deze omschrijving blijkt dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar de auteur is van de bestreden beslissing en derhalve de verwerende partij.

De Raad heeft een inquisitoriale bevoegdheid en duidt als dusdanig zelf de verwerende partij aan.

De door de verwerende partij ingeroepen exceptie is niet gegrond.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij schending aan van artikel 1.1.4 en 4.3.1, §1 VCRO, machtsoverschrijding en gebrek aan juridische grondslag.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Nergens worden in het door de Codex bepaalde beoordelingskader de door verwerende partij gehanteerde weigeringsgronden weerhouden.

Daarbij dient erop gewezen dat de beoordelingsbevoegdheid van de vergunningverlenende overheid beperkt is tot dit decretaal bepaalde beoordelingskader met inbegrip van het bestaande planologische instrumentarium dat reglementaire kracht geniet.

Elke juridische waarde moet namelijk worden ontzegd aan documenten die buiten het wettelijk en planologisch instrumentarium vallen...

Het weigeringsmotief gepuurd uit de strijdigheid van de aanvraag met de Wet van 10 april 1841 op de buurtwegen is dan ook onwettig. Zo was de Raad van State namelijk reeds van oordeel dat een stedenbouwkundige vergunning en de procedure tot afschaffing van een buurtweg niet met elkaar interfereren (R.v.St., Wulfrancke, nr. 183.361 van 26 mei 2008):

...

Bovendien heeft het KB van 1 mei 2006 waarbij de onmiddellijke inbezitneming van de percelen nodig voor de aanleg van een langsweg die de afschaffing van twee onderbruggingen en de vervanging van een onderbrugging door een koker voor voetgangers en fietsers te Kapelle-op-den-Bos van algemeen nut wordt verklaard, weldegelijk ook betrekking op de afschaffing van de onderbruggingen “[REDACTED]” en “[REDACTED]”.

Wederom is de bestreden beslissing gestoeld op onjuiste gegevens waardoor ook de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

...”

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoekende partijen menen dat het weigeringsmotief uit de bestreden beslissing, gepuurd uit de strijdigheid met de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen, onwettig is, aangezien zulks niet zou behoren tot het beoordelingskader waarbinnen de bestreden beslissing krachtens artikel 4.3.1.,§1 VCRO een vergunningsaanvraag dient te beoordelen.

Zulks is echter juridisch niet correct. Artikel 28 en 28bis van voormelde wet op de buurtwegen bepalen:

...

Samen met de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat hogerbeschreven procedure niet werd gevolgd, minstens dat in het aanvraagdossier hiervan geen enkele melding wordt gemaakt.

2.

Bovendien oordeelde de Raad van State recent nog (R.v.St. 7 oktober 2010, n° 207.975) dat dit beoordelingselement wel degelijk in aanmerking komt bij de beoordeling van een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning, waarbij de aanvraag voor de Raad van State de aanleg van een landbouw- en fietsweg betrof:

Ook het tweede middel van verzoekende partijen is bijgevolg ongegrond.
...

De verzoekende partij dupliceert:

“
...
Verwerende partij verwijst in haar antwoordnota evenwel naar een arrest van de Raad van State van 7 oktober 2010 (nr. 207.975) waarin de Raad het tegenovergestelde heeft geoordeeld, met name dat de beslissing tot aanpassing van een buurtweg moet worden genomen vooraleer er beslist wordt over de stedenbouwkundige vergunning.

Dit laatste arrest van de Raad van State mag door Uw Raad evenwel niet zomaar worden bijgetreden. Het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning ontslaat de houder van de vergunning er niet van over de overige noodzakelijke vergunningen of toelatingen te komen.

Zo zal ook een stedenbouwkundige vergunning perfect geldig verleend kunnen worden wanneer de eveneens noodzakelijke onteigeningsplannen, milieuvergunning,... nog niet verleend zijn. Allen verhinderen zij niet dat de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend, maar zal laatstgenoemde vergunning niet uitgevoerd kunnen worden voordat de overige noodzakelijke vergunningen verleend zijn.

Bovendien worden stedenbouwkundige vergunning ook telkens verleend onder voorbehoud van burgerlijke rechten.

Naar analogie dient dan ook te worden geoordeeld dat in casu de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning betreffende de aanleg van de langsweg en de suprematie van 2 spoortunnels geen aanvang zal kunnen nemen zolang de aanpassing van de buurtweg niet is goedgekeurd.

3.- Tevens slaat de bestreden beslissing de bal ook mis wanneer zij stelt dat:

“Het KB van 1 mei 2006 waarbij de onmiddellijke inbezitneming van de percelen nodig voor de aanleg van een langsweg die de afschaffing van twee onderbruggingen en de vervanging van een onderbrugging door een koker voor voetgangers en fietsers te Kapelle-op-den-Bos van algemeen nut wordt verklaard, heeft enkel betrekking op de inbezitneming van de percelen voor de aanleg van de nieuwe langsweg. Dit KB heeft echter geen betrekking op de afschaffing van de onderbruggingen “[REDACTED]” en “[REDACTED]”

Niet alleen behoort deze overweging van de verwerende partij niet tot de decretaal bepaalde beoordelingscriteria uit de VCRO, bovendien is het pertinent onwaar.

Het KB van 1 mei 2006 waarbij de onmiddellijke inbezitneming van de percelen nodig voor de aanleg van een langsweg die de afschaffing van twee onderbruggingen en de vervanging van een onderbrugging door een koker voor voetgangers en fietsers te Kapelle-op-den-Bos van algemeen nut wordt verklaard, heeft weldegelijk ook betrekking op de afschaffing van de onderbruggingen “[REDACTED]” en “[REDACTED]”.

Dit KB stelt uitdrukkelijk: (eigen onderlijning)

...
Dat voor zover het aspect van het openbaar nut van de afschaffing van de overbruggingen als toegekend bij KB van 1 mei 2006 een beoordelingscriterium voor de

stedenbouwkundige vergunning zou uitmaken – quod non in casu - is de beoordeling van de verwerende partij geheel onjuist nu deze stelt dat het KB de onderbruggingen niet van openbaar nut verklaart, hetgeen duidelijk blijkt uit bovenstaand uittreksel uit dit KB.

Wederom is de bestreden beslissing gestoeld op onjuiste gegevens waardoor ook de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de gegevens van het dossier blijkt en het wordt niet betwist dat de uitvoering van het aangevraagde de wijziging impliceert van twee bestaande buurtwegen. De afschaffing van de onderbruggingen "■■■■" en "■■■■" hebben tot gevolg dat deze buurtwegen worden afgesloten ter hoogte van de spoorlijn 53 Dendermonde-Mechelen.

Artikel 28 van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen luidt als volgt:

"De aanleg, de afschaffing of de wijziging van een buurtweg moeten voorafgegaan zijn van een onderzoek.

De beraadslagingen der gemeenteraden worden onderworpen aan de bestendige deputatie van de provinciale raad, welke beslist behoudens beroep bij de Koning vanwege de gemeente of van de belanghebbende derden.

De beslissingen van de deputatie worden bekendgemaakt door de colleges van burgemeester en schepenen, van de zondag af na dezelve ontvangst en blijven gedurende acht dagen aangeplakt.

Het beroep bij de Koning schorst de beslissingen. Het moet uitgeoefend en aan de gouverneur overgemaakt worden, binnen de vijftien dagen volgende op de in vorige paragraaf vermelde bekendmaking".

Het wordt niet betwist dat de vermelde buurtwegen niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een procedure overeenkomstig de aangehaalde bepaling.

Het koninklijk besluit van 1 mei 2006 "waarbij de onmiddellijke inbezitneming van de percelen nodig voor de aanleg van een langsweg die de afschaffing van twee onderbruggingen en de vervanging van de onderbrugging door een koker voor voetgangers en fietsers", dat werd genomen met toepassing van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden, kan niet dienstig ingeroepen worden om de voormelde procedure niet toe te passen. Deze beslissing laat de toepassing van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen immers onverkort.

2.

Artikel 4.3.3 VCRO bepaalt dat indien, hetzij uit de verplicht in te winnen adviezen, hetzij uit het aanvraagdossier, blijkt dat het aangevraagde strijdig is met "direct werkende normen", de vergunning wordt geweigerd of in de aan de vergunning verbonden voorwaarden waarborgen worden opgenomen met betrekking tot de naleving van de sectorale regelgeving. Onder "direct werkende normen" wordt verstaan: "supranationale, wetskrachtige, reglementaire of beschikkende bepalingen die op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn, zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is".

Hierboven werd reeds vastgesteld dat het aangevraagde het afsluiten van twee buurtwegen impliceert, zonder dat de procedure voor het afsluiten van deze buurtwegen, zoals bepaald in de

wet van 10 april 1841 op de buurtwegen, werd gevolgd. Het kan derhalve niet ernstig worden betwist dat uit het aangevraagde blijkt dat het strijdig is met “direct werkende normen”.

De conclusie van het voorgaande is dat de verwerende partij op goede gronden kon besluiten tot de weigering van de stedenbouwkundige vergunning omwille van de strijdigheid van de aanvraag met de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen.

Het tweede middel is ongegrond.

B. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij schending aan van artikel 4.1.1, 5° VCRO, artikel 2 en 3 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, §2, en artikel 4.7.1, §2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester, van artikel 4.4.7 §2 VCRO, artikel 20 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, de uitdrukkelijke motiveringsverplichting vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Vooreerst is verwerende partij bij het beoordelen van de aanvraag uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens.

Niettegenstaande Uw Raad in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht niet vermag zijn beoordeling van de goede plaatselijke ordening in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid is hij wel bevoegd na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St., Stroobants, nr. 155.596, 25 februari 2006).

In tegenstelling met wat de bestreden beslissing voorhoudt staat de wegenis weldegelijk ook ten dienste van de landbouw.

Bij de opmaak van de aanvraag werd rekening gehouden met de ter zake gekende ontwerprichtlijnen voor landbouwwegen meerbepaald artikel 32bis §3 van het KB van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen voorziet dat landbouwvoertuigen maximaal 3 meter breed mogen zijn.

In casu wordt een rijweg voorzien met een betonnen wegenis met 2,5 meter breedte met daarop aansluitend een gecombineerde boordsteengoot van 0,5 m en andere andere zijde 0,4 m grasdallen. De wegenis is dan ook ruimschoots voldoende breed voor

landbouwvoertuigen. Bijkomend wordt alle 300 m voorzien van de langsweg voorzien van uitwijkstroken, 2,50 m breed, ten behoeve van kruisend landbouwverkeer.

Kennelijk heeft verwerende partij enkel rekening gehouden met de betonnen rijweg en zich geen rekenschap gegeven van de goot en de grasdallen. De bestreden beslissing schendt dan ook de formele en de materiële motiveringsplicht.

3.- Anderzijds zijn de werken weldegelijk de iure van algemeen belang.

Artikel 4.1.1.5° VCRO definieert handelingen van algemeen belang als: door de Vlaamse Regering aangewezen handelingen die betrekking hebben op openbare infrastructuur of openbare wegen, nutsvoorzieningen, infrastructuur op het grondgebied van meerdere gemeenten of infrastructuur ten behoeve of ten bate van de uitoefening van een openbare dienst.

De in casu relevante bepalingen van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 5.5.2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, §2, en artikel 4.7.1, §2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester luiden als volgt:

...

Uit voorgaande bepalingen blijkt onomstotelijk dat de langsweg weldegelijk een werk van algemeen belang is met een gemeentelijk karakter.

De begoochelingen omtrent het al dan niet openbaar karakter van de wege is op grond van voormelde bepalingen ook irrelevant voor de kwalificatie van een werk als werk van algemeen belang.

Daarbij is het vermeend gebrek aan openbaar karakter ook nonsensicaal. Het is evident dat een langsweg die dienstig is voor fietsers, voetgangers en wandelaars en die aangesloten is op het gemeentelijk wegennet een openbaar karakter geniet.

Onder het begrip openbare weg verstaat men namelijk "het geheel van de voor het openbaar verkeer aangewende wegen" (Cass., 18 januari 1957, Bull. 1957, I, 578 en Pas. 1957, I, 578; Cass. 10 maart 1958, Bull. 1958, I, 756 en Pas. 1958, I, 756; Cass. 11 mei 1959, Bull. 1959, I, 919 en Pas. 1959, I, 919; Cass. 9 december 1963, Bull. 1964, I, 377 en Pas. 1964, I, 377; Cass. 20 april 1978, R.W. 1978-79, 369).

Een weg is voor het openbaar verkeer bestemd door het gebruik door het publiek, gebruik dat toegestaan of geduld wordt door de eigenaar van de grond waarop de weg ligt (V. BURÉ, Voirie et constructions, Les Nouvelles, Lois politiques et administratives, deel IV, 1955, nr. 21).

Uit niets blijkt dat het in casu om een privéweg zou gaan, in tegendeel.

4.- Gelet uit het voorgaande volgt dat de in de aanvraag voorziene langsweg ook in dienst staat van de landbouw minstens de aanleg van de wege van algemeen belang is, kan er van een strijdigheid met de stedenbouwkundige voorschriften geen sprake.

Er dient vooreerst verwezen naar artikel 20 Inrichtingsbesluit:

ART. 20. Bouwwerken voor openbare diensten en gemeenschapsvoorzieningen kunnen ook buiten de daarvoor speciaal bestemde gebieden worden toegestaan voor zover ze

verenigbaar zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied.

Bovendien voorziet artikel 4.4.7 §2 VCRO voor kleine handelingen van algemeen belang thans een aan artikel 20 analoge bepaling die ook in Gewestplannen toepassing vindt:

De voorwaarden dat de handelingen “verenigbaar moeten zijn met de algemene bestemming en met het architectonisch karakter van het betrokken gebied” werd in die zin gewijzigd dat “de betrokken handelingen de algemene bestemming en het architectonische en landschappelijke karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang brengen”.

Luidens de Parlementaire voorbereiding dient het begrip kennelijk worden opgevat in de spraakgebruikelijke betekenis: ingeval elk normaal zorgvuldig en geïnformeerde beoordelaar evident tot dezelfde conclusie zou komen, hetgeen in casu het geval is (Parl. St. VI.Parl. 2008-09, nr. 2011/1, 257).

...”

De verwerende partij repliceert:

“ ...

de bestreden beslissing overweegt onder meer enerzijds uitdrukkelijk dat de voorgestelde aanleg van de langsweg een ernstige invloed heeft op de agrarische structuur, aangezien het immers een traject betreft van ca. 1,5 km met een maximale breedte van 10 m en aangezien de inname van een aanzienlijk deel herbevestigd agrarisch gebied niet kan worden verantwoord gelet op het feit dat de ontworpen wegenis onvoldoende ten dienste staat voor de ontsluiting van landbouwpercelen. Anderzijds stelt de bestreden beslissing dat het aanvraagdossier geen gegevens bevat waaruit blijkt dat de nieuwe langsweg vanuit mobiliteitsoogpunt noodzakelijk is en hoe deze zich inpast in het mobiliteitsplan van de gemeente.

De bestreden beslissing besluit hieruit:

...

Daaruit blijkt overduidelijk dat de bestreden beslissing de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning onverenigbaar acht met een goede ruimtelijke ordening (artikel 4.3.1., §1, 1°, b) VCRO), zoals geconcretiseerd door artikel 4.3.1., §2, 1° VCRO (met name aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, het ruimtegebruik, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen).

De Raad van State heeft reeds herhaaldelijk de gelegenheid gehad om te bevestigen dat, wanneer een vergunningsaanvraag terecht wordt geweigerd op grond van (bijvoorbeeld) het criterium van een goede ruimtelijke ordening, zulks volstaat om de weigeringsbeslissing te dragen zodat middelen en kritieken gericht tegen andere weigeringsgronden overtollige motieven uitmaken die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden (zie bvb. R.v.St. 18 februari 2010, n° 201.038, R.v.St. 3 mei 2010, n° 203.551).

Daarenboven is het voldoende dat de beslissing tot onverenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening zou worden geschraagd op grond van afdoende motieven, waarbij het feit dat sommige andere motieven desgevallend onjuist zouden blijken te zijn hieraan geen afbreuk doet in de mate dat deze eveneens beschouwd worden als overtoollig en

evenmin kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (zie bvb. R.v.St. 4 maart 2011, n° 211.819).

In de mate dat het eerste middel zich dan ook richt op een overtollig motief van de bestreden beslissing is het dan ook ongegrond.

3.

In casu grondt de bestreden beslissing de onverenigbaarheid met een goede ruimtelijke ordening op het motief dat de voorgestelde aanleg van de langsweg een ernstige invloed heeft op de agrarische structuur, aangezien het immers een traject betreft van ca. 1,5 km met een maximale breedte van 10 m en aangezien de inname van een aanzienlijk deel herbevestigd agrarisch gebied niet kan worden verantwoord gelet op het feit dat de ontworpen wegenis onvoldoende ten dienste staat voor de ontsluiting van landbouwpercelen. De bestreden beslissing voegt daaraan toe dat het aanvraagdossier geen gegevens bevat waaruit blijkt dat de nieuwe langsweg vanuit mobiliteitsoogpunt noodzakelijk is en hoe deze zich inpast in het mobiliteitsplan van de gemeente Kapelle-op-den-Bos.

Verwerende partij herinnert aan dat het de taak is van de vergunningsverlenende overheid om geval per geval te onderzoeken of de aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede plaatselijke ordening. De beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke ordening moet in concreto gebeuren en uitgaan van de bestaande toestand. Een vergunning moet worden geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met de goede ruimtelijke/plaatselijke ordening.

Uw Raad dient bijgevolg in het kader van het opgedragen wettigheidstoezicht na te gaan of de bevoegde administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het besluit is kunnen komen dat de aangevraagde vergunning al dan niet verenigbaar is met de eisen van een goede plaatselijke aanleg. Uw Raad kan zich daarbij derhalve niet in de plaats stellen van de bevoegde administratieve overheid.

4.

Verzoekende partijen menen ten onrechte dat de bestreden beslissing zich bij haar beoordeling baseert op onjuiste feitelijke gegevens, doordat de betonnen wegenis met een breedte van 2,5 meter samen met de boordsteengoot en de grasdallen ruimschoots voldoende breed zou zijn, aangezien landbouwvoertuigen volgens verzoekende partijen slechts maximaal 3 meter breed zouden mogen zijn (artikel 32bis, §3 K.B. van 15 maart 1968).

Niets is echter minder waar, nu het verzoekende partijen zijn die lijken uit te gaan van onjuiste feitelijke gegevens. Krachtens de vigerende reglementering mogen landbouwvoertuigen wel degelijk een breedte bezitten die 3 meter overschrijdt, zij het dat deze voertuigen krachtens het K.B. van 15 maart 1968 in dergelijk geval onderworpen zijn aan een voorafgaande vergunning voor uitzonderlijk vervoer. In de praktijk zijn vele landbouwvoertuigen uit hun aard breder dan voormelde breedte van 3 meter en behoren zij doorgaans tot een categorie waarvoor een vergunning voor uitzonderlijk vervoer vereist is:

...

In dat verband sluit de bestreden beslissing overigens nauw aan bij het ongunstig advies d.d. 27 juli 2010 voor de aanleg van de langsweg van het Departement Landbouw en Visserij. In dit advies wordt terzake onder meer gesteld:

...

Aangezien samen met de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat het aanvraagdossier bovendien niet de minste gegevens bevat waaruit blijkt dat de nieuwe langsweg vanuit mobiliteitsoogpunt noodzakelijk is en hoe deze zich inpast in het mobiliteitsplan van de gemeente (welke motieven overigens niet door verzoekende partijen worden bestreden), kon de bestreden beslissing dan ook terecht luiden dat de aan te leggen langsweg een ernstige invloed heeft op de agrarische structuur, aangezien het immers een traject betreft van ca. 1,5 km met een maximale breedte van 10 m en aangezien de inname van een aanzienlijk deel herbevestigd agrarisch gebied niet kan worden verantwoord gelet op het feit dat de ontworpen wegenis onvoldoende ten dienste staat voor de ontsluiting van landbouwpercelen.

5.

De bestreden beslissing steunt derhalve wel degelijk op feitelijk correcte gegevens, onderbouwd door het ongunstige advies van het Departement Landbouw en Visserij voor wat betreft de aanleg van de langsweg. Daarenboven heeft de bestreden beslissing die feitelijke gegevens in casu correct beoordeeld en is zij op grond daarvan in redelijkheid tot het besluit kunnen komen dat de aangevraagde vergunning niet verenigbaar is met de eisen van een goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Het is uiteraard onvoldoende dat de appreciatie van het criterium van goede plaatselijke ruimtelijke ordening door verzoekende partijen verschilt van deze van verwerende partij. Zo oordeelde de Raad van State recent (R.v.St. 4 maart 2011, n° 211.819):

...

Verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze aan dat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, zijnde een discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, in casu kennelijk onredelijk is.

...”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

Verwerende partij verwijst naar het feit dat er ook landbouwvoertuigen bestaan van breder dan 3 meter, en deze zich onder de noemer “uitzonderlijke vervoer” ook in het verkeer mogen begeven. Bijgevolg zou de geplande weg van verzoekende partij van 3,4 meter te smal zijn om ten dienste te staan van de landbouw.

In eerste instantie dient toch te worden benadrukt dat landbouwvoertuigen van breder dan 3 meter als de uitzondering dienen te worden beschouwd, en niet als de regel. Net om deze redenen dienen zij ook over een vergunning uitzonderlijk vervoer te beschikken, hetgeen hun afwijkend karakter impliceert.

Bovendien dienen dergelijke landbouwvoertuigen die breder zijn dan 3 meter sinds de inwerkingtreding van het KB van 1 juli 2010 omtrent het wegverkeer van uitzonderlijke voertuigen ook vergezeld te worden van een begeleidingsvoertuig. De mogelijkheid om efficiënt gebruik te maken van de voorziene uitwijkstroken is dan ook zeer aanwezig nu dergelijk begeleidingsvoertuig net een veilige doorgang kan/moet voorzien voor het landbouwvoertuig en kan anticiperen op het overige verkeer op de landbouwwegen.

De afmetingen van landbouwvoertuigen categorie “uitzonderlijk vervoer” kunnen dan ook geenszins als de norm worden aangenomen.

...

Uit de feitelijke vaststelling dat de weg zowel bedoeld is voor landbouwverkeer als recreatief gebruik door voetgangers en fietsers, volgt dat er onmiskenbaar sprake is van

een openbare bestemming, zelfs ongeacht de eigendomsstructuur van de desbetreffende wegenis. (R.v.St, Matexi, nr. 186.140 van 9 september 2008)

Dit openbaar gebruik blijkt des te meer uit de mobiliteitsplanning van verzoekende partij betreffende de uitbouw van het fietsroutenetwerk op haar grondgebied, onder meer via de aan te leggen langsweg.

De bestreden beslissing stelt dan ook ten onrechte dat "het dossier geen gegevens bevat waaruit blijkt dat de nieuwe langsweg vanuit mobiliteitsoogpunt noodzakelijk is en hoe deze zich inpast in het mobiliteitsplan van de gemeente".

De langsweg die door verzoekende partijen is voorzien, kadert wel degelijk in het mobiliteitsplan van de gemeente Kapelle op den Bos. Zo is door de provincie Vlaams-Brabant een functioneel fietsroutenetwerk in opmaak.

De langsweg zal dan ook aansluiten bij de fietsverbindingen die op het grondgebied van Londerzeel deel al voorzien zijn en deels in opmaak zijn. De concrete aansluiting met het fietspad te Londerzeel is reeds in de begeleidingscommissie Londerzeel aan bod gekomen.

Hierin is duidelijk opgenomen dat het gaat om een weg voor gemengd verkeer, met zowel voor fietsers als voor landbouwvoertuigen met verkeersaanduiding borden F101A en F99A.

De werken die door de bestreden beslissing worden geweigerd, zijn dan ook onmiskenbaar van algemeen belang.

...

De afschaffing van oude onderbruggingen en de heraanleg en opwaardering van oude landbouwwegen in het kader van gecombineerd gebruik landbouw/fietstoerisme is de laatste jaren in de verschillende Vlaamse provincies aan een sterke opmars bezig, zodat het project van verzoekende partijen aansluit op de omliggende gemeentes. Daarnaast brengen de werken het landschappelijk karakter van het gebied niet in het gedrang.

In dit kader wijzen verzoekende partijen erop dat nu duidelijk is aangetoond dat de langsweg wel degelijk ten dienste staat van de landbouw, de vergunning dan ook ten onrechte geweigerd wordt door verwerende partij op grond van de ligging in herbevestigd agrarisch gebied.

De Vlaamse Regering stelt dat binnen deze gebieden - gezien de herbevestiging van de agrarische gebieden deel uit maakt van de uitvoering van de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen - gemeentelijke en provinciale planningsinitiatieven geen betekenisvolle afbreuk mogen doen aan de ruimtelijk- functionele samenhang van de agrarische macrostructuur.(Omzendbrief RO/2010/01 betreffende het ruimtelijk beleid binnen de agrarische gebieden waarvoor de bestaande plannen van aanleg en ruimtelijke uitvoeringsplannen herbevestigd zijn.)

Er is evenwel geen sprake van een betekenisvolle afbreuk aan de agrarische macrostructuur. De inname van herbestemd agrarisch gebied is minimaal.

Volgens de onteigeningstabel bij het KB van 1 mei 2006 betreft de totale oppervlakte aan innames 1ha19a92ca. De totale oppervlakte van de landbouwkouter waartoe de innames behoren, heeft echter een oppervlakte van ca. 140 ha zodat de innames als minimaal

dienen te worden beschouwd, te meer nu deze innames ten dienste staan van landbouw/fietstoerisme, zodat de invloed op het agrarisch gebied verwaarloosbaar is.

Bovendien situeert de inname zich onmiddellijk bij de bestaande spoorwegberm zodat geen insnijdingen gebeuren in het landbouwareaal.

De motivering van de bestreden beslissing die stelt dat een “aanzienlijke” inname van het herbevestigd agrarisch gebied niet kan worden verantwoord doordat de wegenis onvoldoende ten dienste staat van de landbouw, is dan ook manifest onwaar.

De aanleg van de langsweg met afschaffing van de onderbruggingen brengen dan ook de algemene bestemming en het architectonische en landschappelijke karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang brengen nu er geen de grondinname beperkt is en de langsweg parallel aan de bestaande spoorlijn loopt, zonder insnijding in het agrarisch landschap.

Er is dus wel degelijk sprake van lijninfrastructuur- en nutswerken die een gemeentelijk karakter hebben en vergund kunnen worden in afwijking van de voorschriften geldend in agrarisch gebied.

...

Beoordeling door de Raad

Uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat de verwerende partij de aanvraag op goede gronden kon weigeren omwille van de strijdigheid ervan met de wet op de buurtwegen.

Dit motief volstaat om het bestreden besluit te dragen.

Het eerste middel uit kritiek op bijkomende, overtollige motieven van het bestreden besluit. Het eventueel gegrond bevinden van dit middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bestreden besluit.

Het eerste middel is onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep van de tweede verzoekende partij is onontvankelijk.
2. Het beroep van de eerste verzoekende partij is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De kosten van het beroep van de tweede verzoekende partij, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.
4. De kosten van het beroep van de eerste verzoekende partij, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de eerste verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 19 december 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ